

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Klima_Ladislav-Helena_marna.pdb

PDB Name: Helena Marná

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Helena Marná
Ladislav Klíma

Helena Marná byla nevěstou. Její milenec však Dr. Grabner, právě den před svatbou při svém lékařském povolání přivodil si otravu krve a přes všechnu péči - umřel.

Netrvalo dlouho a jiný muž požádal otce o ruku krásné dívky a ona po chvilkovém váhání svolila. Byl ustanoven den svatby a skončeny již všechny přípravy. Rozhodnuto, že manželé odjedou ihned na cestu. Noc před svatbou Helena uléhala rozrušena k poslednímu dívčímu spánku. Trudné myšlenky vířily jí hlavou, zatím co sen se snášel na její víčka . . .

Náhle zdvihla se Helena potichu z lože a stejně tiše oblékla se v připravený cestovní oděv. Otec ve vedlejší pokoji silně chrápal... Vylovila z jeho kabátu na stěně visícího domovní klíč a jako kočka odplížila se pootevřenými dveřmi do předních pokojů z kuchyně. I zde měla štěstí : hospodyně se rovněž neprobudila. Pomalu otočila Helena klíč - a vyklouzla na chodbu. Po špičkách a spěšně sešla se schodů, otevřela domovní dveře - a octla se na ulici -

Zamířila k nádraží . . . Bylo jí tak hrozně divno v duši. Byla půlnoc. Ulice byly pusté a nikde nebylo slyšet ani hlásku, jenž by pocházel od živého tvora. Mrzlo a silný vítr honil ulicemi mračno tvrdého, drobného sněhu.

Dobře známou cestou spěchala co nejvíce. - Necítila žádného strachu . . . Byla jako narkotisovaná. Šla právě ulicí, kterou do nejmenších podrobností znala . . .

Tu zaslechla znenadání blízky šum a četné hlasy. Ještě několik kroků - a stála před dlouhou řadou osvětlených, přízemních oken nějakého velkého hostince. Odtamtud zněly hlasy tak nějak divné a tiché,

slabá hra na piano a šoupání jako když se tančí. Překvapena stanula - O existenci tohoto hostince nevěděla nic - ba zdálo se jí, že ví určitě, že v místě tomto žádný hostinec není . . . Nerozmýšlejíc se a sama nevědouc proč, vešla do průjezdu domu, z něhož vedly do taneční místnosti dveře . . . Divila se, kde se v ní ta odvaha bere. - Ale zvědavost a ještě něco divného strkalo ji přímo dále. Vešla do dveří a stanula na kraji nevelkého sálu...

Tanec právě přestal a tanečníci vraceli se ke stolům v pozadí sálu. Byli Heleně neznámi a připadali jí nějak divní . . . Nevědouc proč, stála stále vedle dveří . . . Tu přistoupil k ní jakýsi pán a pokloniv se děl: Bud'te nám vítána, slečno a račte jen bez okolků vstoupit dále! - Máme zde nedostatek dám! Račte mne následovat, odvedu vás k vašim známým !"

"K mým známým?" tázala se udivena. "Což mne znáte?"

"Ano, mám tu čest!" - A již chopil ji za ruku a táhl sálem ke stolům . . . Nevědouc proč následovala ho bezvolně . . . ale něco ji zamrazilo.

Zde si račte usednout !" děl, došel k nevelkému stolu a postavil s úklonou před ni židli. Usedla, popatřila na své spolustolovníky - a hrůzou stydla jí krev...

Všechny osoby, které vedle ní seděly, dobře znala: byl zde její strýc, její babička, jeden z jejích učitelů, jistý lékař, přítel jejího otce, jeho manželka, sestra hospodyně u jejího otce a osmiletý chlapec, syn otcova přítele . . . Ale všichni tito lidé byli již delší dobu - mrtvi . . .

Děsem zkameněla, vlasy se jí ježily, srdce strašně rozbušilo . . . Znovu popatřila na strašidelné spolovníky, nemýlila-li se . . . - ne ! Omyl byl nemožný . . . I hlasy tytéž . . . Příšery si jí nevšimali, jako by jí zde nebylo, a bavily se tiše, ale horlivě mezi sebou o lhostejných věcech. Ani na ni nehleděly . . . Ale zato pokukovali po ní lidé od ostatních stolů . . . A i mezi těmito poznala mnohé své známé - ale mrtvé - Ve ztrnulé lethargii a bezmyšlenkovitosti seděla zde delší dobu . . . Počal nový tanec... Nikdo ji nevyzval k němu . . . Byla ráda a tupě seděla dále - Ani jí nenapadlo opustit strašidelnou společnost. Tanec skončen, znovu přisedli k ní její soustolovníci . . . A stále seděla zde bez ducha a bez hnutí, jako by byla z kamene . . .

Dáno znamení k tanci novému . . . Tu otevřely se dveře vedlejšího lokálu a jimi vstoupil, tentokrát rychle - Dr. Grabner. Heleně mrzla krev.

"Ať žije pan pořadatel!" zvolalo několik hlasů. "

"Kdy přijde to hlavní?"

"Hned po tomto tanci !" odvětil Grabner. "Hned "

"po něm bude hostina !"

Shromáždění radostně zatleskalo a pak řadilo se k tanci.

Helenu něco prudce zamrazilo, trhla sebou a vší mocí snažila se povstat - ale byla dosud z kamene . . .

Hrůza její rostla kvapem . . . Pianista ubíral se již k svému nástroji . . . Tu naklonil se syn vedle sedícího lékaře k otci a tázal se zvědavě, klátě se při tom po způsobu dětí sem tam : "Tatínku, co dostaneme k té hostině?"

"Živé maso, Karlíčku ! Živé, mladé, dívčí maso !"

"A co dostaneme k tomu pít?"

"Krev! Živou, mladou, dívčí krev!"

A v tu chvíli spustilo piano a tanec započal... A tu se konečně osvobodila Helena, která zaslechla hovor otce se synem, od své bezvládnosti. V nepopsatelné hrůze vyskočila a prodírala se tančícími ke dveřím, odkud přišla. Nikdo jí nezadržel, nikdo si jí nevšimal... Uchopila kliku, - ale dveře byly zamčeny . . .

Zoufale cloumala klikou - ale dveře se neotevřely. Tu si vzpomněla, že za sálem jsou lokály další . . .

Snad se jí podaří jimi uniknout . . . Rozběhla se tanečníky nazpět, a vběhla dveřmi, jimiž před chvílí Grabner vešel, do vedlejší místnosti. Byla rovněž osvětlena . . . Seděl zde mladý, jí známý úředník, objímaje v pase její známou přítelkyni ; ale oba byli rovněž již mrtvi . . . Místnost neměla oken - ale vzadu byly dveře . . . Jako šílená vběhla jimi Helena do místnosti třetí . . . Tato byla prázdná, opět bez oken - a žádné další dveře nevedly do ní. Byla zde v pasti . . .

V zoufalství rozhlédla se kolem, chtějíc se aspoň skrýt . . . Nohy pod ní klesaly - Tu spatřila u zdi velkou, pootevřenou skříň . . . Vskočila do ní . . . Pojednou zpozorovala, že někdo tam právě byl a utíká před ní

: byl to Grabner . . . Zmizel za zadní stěnou skříně a přirazil ji za sebou.

Helena bouchla dveřmi a tma ji obemkla . . . Nohy jí klesaly . . . Polomrtvá usedla . . . Stále zazníval jí ve sluch klavír a šustot tančících nohou . . . Asi minutu tak seděla . . . Tu rozpomenula se na hostinu - vymrštila se vzhůru . . . Upamatovala se, že Grabner zadem skříně někam unikl . . . Pootevřela dveře, aby viděla a spatřila v zadní stěně železný kruh . . . Táhla k sobě, - stěna se otevřela - a Helena vběhla do tmavého otvoru a v čiré tmě pádila dále. Stále ještě pronásledovaly ji zvuky valčíku . . . Konečně jich již nedoslechla . . . Beze strachu, že někam padne, že si hlavu rozbije, běžela dále úzkou chodbou; jak bylo Ize poznat, cesta skláněla se s počátku dolů, a pak to šlo vodorovně . . .

Ubíhala asi deset minut . . . Tu se chodba slabě osvětila neznámým světlem . . . Po chvíli spatřila Helena, že něco před ní leží : byla to rakev . . . Přeskočila ji a běžela dále . . . Znovu ležela před ní rakev a zas nová - a zas nová. A teď rozeznala, co to chodbu osvětluje : byly to fosforeskující hnáty, lebky, na zemi ležící, ze stěn a stropů vyrůstající . . . Patrně octla se na hřbitově, pod hřbitovem, mezi rakvemi . . .

Ale Helena nepocítila z toho hrůzu . . . Pomyslela si zcela chladně: "Aha! mrtví z toho hřbitova odešli podzemní chodbou na svět, aby se tam obveselili!" Myšlenky její zabývaly se stále jen Grabnerem, který před chvílí před ní ze skříně utekl ... Bylo jí, že musí jej uzříti co nejdříve a byla teď jen zvědava, jak jej spatří - čím její ženich vlastně je . . .

Tu náhle zaslechla za sebou hluk stále se vzdávající a vztekly dupot . . . Ale brzo rozeznala hlasy :

"Hostinu ! hostinu ! Živé dívčí maso a krev! - Grabnere, drž slovo a zaopatři nám je !"

Nová hrůza ji pojala a ona střelhitě ubíhala dále. Stále se umrlci blížili a doháněli ji . . . Stále nové rakve přeskakovala. Tu zakopla o jednu a padla . . . Rakev se rozkročila - a z ní vyskočil Grabner - a postavil se uprchlici v cestu, s rozepjatýma pažema schvátii do své náruče, strhl z hlavy její dlouhý, cestovní závoj a omotal kolem krku -

Druhý den, když šli vzbudit nevěstu, našli ji na lůžku vlastním závojem uškrcenu. Nešťastná náhoda či sebevražda? - Nikdo nezvěděl.